

Jan H. Mysjkin

REKENKUNDE VAN DE TASTZIN

gevolgd door

SPRKLS, GLDLS

Gedichten

J.M. MEULENHOF

Bijzondere banaliteiten

Vier uur, het is nog nacht. Mijn ontbloot bovenlijf zuigt het ochtendbriesje in, lauwweek, door dampen verdikt, zo lijkt het wel. Het voert een vreemde, even wrange als zachte muskusgeur aan, afkomstig van kakkerlakken o als eieren zoo groot. Ze zijn zwart, vet en weerzinwekkend, ze zijn het kort begrip van plant, dier en mens. De hemel kleurt roze en de zon verschijnt sluimerend in een sluier van schemerings- en scheepswalmen. Tot negen uur stijgt het vuur snel op, terwijl ik afdaal met de korrel van zout in mijn handen en de smaak van aarde in mijn mond.

* * *

Ik schrijf banale feitjes op die juist zo bijzonder zijn omdat ze banaal zijn.

De lange slingers van jasmijnen en rozen, en paarse gele bloemen waarvan ik de naam niet ken. – De tulbanden in een keur van kleuren: groen, geel, bruin, rood, halfgeel en halfzwart. – Andere hoofddeksels, zoals de fez van moslims, een bizarre dop van grijs of zwart vilt met een kwastje als bij babymutsjes. – De mannen met tatoeages in menie en krijt. – De vrouwen met grote zilveren ringen aan hun oren en neus, en andere rond hun enkels. – De kleine, bultige ossen met hoge horens die nu eens dicht bij, dan weer wijd uit elkaar staan, meestal vergeeld, maar soms verguld aan de punt, die twee aan twee lage, korte karretjes voorttrekken met mas-sieve wielen waarvan velg en spaken met ruitjes zijn beschilderd. – De kraaien met metaalblauwe vleugels en asgrouwe hals die in het rond vliegen of kibbelen in elke beek. – Verder de baniaanbomen met enorme, meervoudige tronk en uit-

waaierende takken, de amandelbomen met wijde groene bladeren en de palmbomen met helemaal bovenin een tros kokosnoten. –

Ik schrijf het allemaal op, morgen zie ik het niet meer.

* * *

Ik zie een kolossale sprinkhaan; het lijkt wel een als paard vermomde heks met haar kop op het eind van haar bezem. Vergelijkbare apen en kamelen. De eekhoortjes zien eruit als speelse krokodillen in 't klein. Vergelijkbare gazellen en olifanten. Een station is vooral een kathedraal voor het vertrek naar de werkdaagse hel. De Victoria Garden is vooral de Jardin des Plantes. In plaats van kooien, onmetelijke jungles, omgeven door hoge hekken. Een pad is vooral een wandeldreef. Ik ontmoet een vurrukkuluk regenboogpak in een vurmakuluk yellowsubmarinesnit. Zwarte reuzenparaplu's beschermen de zon.

Beroering

Verrassing zonder belang. Een spontane aandacht schortte voor een paar uur een berg op.

* * *

Er valt niets op te zeggen: het schemerdonker verwekt beroering.

Hebben je ogen er zich na een paar minuten aan gewend, dan zie je zowel links als rechts een reeks uithollingen op een voet van de grond waarvan de vloer met witte matrassen is bedekt.

In een hoek staat een brandkast die ik niet eens probeer te beschrijven, zo vol is ze van granen, vruchten, oliën, koperwerk en stoffen.

* * *

De uitwisseling van blik en handdruk zijn passend en veelbetekenend.

Een mooie cinematografische film

Na het middagmaal leun ik met een kopje koffie
op de balustrade van mijn balkon met zicht op zee.
Beneden op straat dragen slangenbezweerders
ronde korven en een gewone rugzak mee.

Ze openen de zak en er komt trippelend en snuffelend
met zijn spitse snuit een herpestes mungo uit.
Ze openen de korven, en drie prachtige cobra's
richten wiegelend hun Herculeskoppen op onder gefluit.

De cobra kruipt, kronkelt en kringelt over de weg,
nauwlettend gevolgd door de kansberekende faraorat
die de slang opeens bespringt en haar kop
tussen zijn opengesperde en verkrampste kaken vat.

De cobra rolt zich rond het tengere lijf van haar vijand
als een lasso op, en laat pas haar krijgszucht
los wanneer de ander, stikkend, zijn fijne muil
met scherpe tanden weer ontsluit en hapt naar lucht.

Plat op zijn buik komt de ongedeerde mungo op adem,
loerend naar de bloedende cobra. Dan ontlaadt
hij zijn springveren en bijt zich vast in de platte kop
van zijn tegenstander, die aan het spartelen gaat.

Opnieuw rollen beide schokkend en schuddend
in stuipen – maar ditmaal lijkt de slang dodelijk gewond
wanneer de mungo zijn kaken weer ontspant en
het lange, slappe lint nog amper golft over de grond.

De mungo komt nader, neemt op zijn gemak de kop
weer tussen zijn tanden en vermaalt hem als brood.
Daarna maakt hij zijn toilet, consciëntieus
en ernstig als een zindelijke kater. De cobra is dood.

Fantasmagorische karakters

Een decor van hangmatten en palmbomen. Het orkest bestaat uit een klein harmonium van vier octaven en een tamtam in cis.

Alle vrouwenrollen zijn ingenomen door jongens.

* * *

Hij maakt zich sterk een bruine odaliske te huwen
die een heel verstandige speech afsteekt.
Zhij is een verrekte rekel die vrije mannen verandert
in slaven.
Hij is ertoe veroordeeld een schaap of een vis te worden.
Zhij hurkt voor hem neer
om hem te kussen.
Hij gaat er achterwaarts vandoor.
Zhij gaat huppelend achter hem aan.
Hij begint in het rond te rennen, schommelend en trillend.
Zhij gaat naar hem op zoek, vermomd als man.

* * *

Het was me niet opgevallen.

Victoria Station

's Morgens is het buitengewone kathedraalstation
overvol van gieren, kolossaal
en afschuwelijk, hun verwrongen en kale hals ingezonken
tussen krukkemanschouders. Links
en rechts zie je, hurkend op het trottoir, lijken,
blootshoofds. Bij honderden
werpen de gieren zich in een snelle, geruisloze vlucht
op de menselijke overschotten, verscheuren ze
met hun nagels en rukken er
met hun snavels bloedende lappen af.
Eén kwartier, niet meer, en alles is afgekloven
tot op het bot. De skeletten blijven open
en bloot liggen in zon en regen.

Koppigheid

Elke dag is een vermelding waard. En kijk, ik merk ze niet eens meer. Je ademt, je slaapt en je werkt, en je zweet amper. Soms, het moment van een kort verlangen, richt ik een tamelijk melancholische blik in de richting van een bestaan als goudvliesballon.

* * *

Om zeven uur was er een cycloon.
Toen kwam alles tot rust.

Om acht uur was er een heldere nacht waarin de sterren klaar en duidelijk schitterden in een gewassen hemel.

* * *

Je moet door de tijd heen, zeker. Ik zou op mijn effen zijn als er enkele uren meer in een dag waren.

Scrupules

Zich pijnloos vervelen.
Lopen door de wijk waar de courtisanes een oosterse zending vervullen.
De wandeling overdoen.
Wandelen uit scrupule veeleer dan uit interesse.
Geloven dat het zowat alles is.

De kunstgeschiedenis betreden, in de rots zelf uitgehakt.
Een tuinfeest zien, gedebarkeerd te midden van een leger in opgerolde hemdsmouwen.
Whisky en prik aanbieden.
Niets nieuw vinden om te zien.
Geloven dat de middag niet ophoudt.

Gebeden voor een opalen substantie lezen.
Wandelen voor het heilige vuur.
Zich plat op zijn buik ter aarde werpen.
Meermaals de grond kussen.
Geloven dat er enige duivelse jubel bij komt kijken.